

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαὰμ Μετεωρίτου

Πρώ τη τοῦ Μάη, μία ἀπὸ τὶς πιὸ τραγουδισμένες μέρες τοῦ χρόνου...

Τραγούδια, ποιήματα, διηγήματα, ἀφηγήματα, μελάνη ἐπὶ χάρτου, ἔχουν γραφτεῖ καὶ γράφονται κατ' ἔτος μὲ ἀφορμὴ αὐτὴ τὴ μέρα τὴν ἐργατικὴ Πρωτομαγιά...
Ἡμέρα μνήμης... ἡμέρα θυσιῶν... ἡμέρα δικαιωμάτων... ἡμέρα ποὺ ἡ ἄνοιξη στολίζεται, ἀλείφεται μὲ ἀρώ ματα... ἡμέρα ποὺ φορᾶ πολύχρωμο πουκάμισο καὶ πλουμιστὰ στολίδια... ἀλλὰ τὸ πιὸ συγκλονιστικό! ἡμέρα ποὺ τὸ 1886 τὸ χῶμα βάφτηκε κόκκινο στοῦ Σικάγου τοῦ ἐργατικοῦ ἀγώ να...
Οἱ ματωμένες πρωτομαγιές, ἔχουν, πλέον, μπεῖ στὸ χρονοντούλαπο τοῦ κάποτε...
Σὲ ὁρισμένες συγκεντρώ σεις, κατήντησαν νὰ παρευρίσκονται ὁ ὁμιλητὴς καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλος ὁμιλιτής... χειροκροτώ ντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο... οἱ ὑπόλοιποι;(!!!)
Ὄχι, φίλοι μου, δὲν ἀνήκω σὲ ἀριστερὴ ἰδεολογία, ὄχι! ἁπλῶς ἀντιμετωπίζω τὴν πραγματικότητα μὲ ρεαλισμό, ὅπως εἶναι, χωρὶς νὰ τὴν ἐξιδανικεύω ἢ νὰ τὴν ἐξωρα□ζω!
Καὶ νὰ ποὺ τὴ λήθη τῆς μνήμης ἀκολουθῆ ἡ χαρὰ τῆς φύσης.
Καὶ νὰ τώ ρα μπῆκε ὁ Μάης μήνας, μπῆκε μὲ τὴν πρωτομαγιά του...
Στὸ κάθε ἁπλόχωρο λειβάδι, στὸ ὁλόχλωρο καὶ ὁλανθισμένο• μεθάει, σκούζει καὶ φρενιάζει τῆς πατρίδας τὸ πανηγύρι.
Καὶ ἡ φύση μοσχομυρίζει... καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀναπνεύουν βαθιὰ τὸ δροσερὸ καὶ μυρωμένο ἀεράκι... κόβουν ἀρκετὰ πολύχρωμα λουλούδια καὶ φτιάχνουν τὸ παραδοσικὸ μαγιάτικο στεφάνι... ἕνα στεφάνι ποὺ συμβολίζει τὴν ἀνάσταση τῆς φύσης ἀπὸ τὸν νεκρὸ χειμῶνα... ἕνα στεφάνι, ποὺ συμβολίζει τὴν ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώ που ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς ἁμαρτίας!
Γιορτὴ παράξενη μεγάλη, τὸ χρόνο μιὰ φορά, στὸ ἔμπα τοῦ Μάη τὸ μήνα, λὲς καὶ ξεφύτρωσε ἀπ' τὸ πουθενά.
Καὶ ἡ σούβλα γυρίζει καὶ στριφογυρίζει...
Καὶ τὸ μυαλό μας στριφογυρίζει, ὅπως ἡ σούβλα, γύρω-γύρω, μὲ πολλὰ δύσκολα, μπερδεμένα συναισθήματα καὶ δὲν ξέρουμε πῶς νὰ τὰ ἀντιμετωπίσουμε...
Εἴμαστε τόσο ἀφηρημένοι ποὺ πλέον δὲν εἴμαστε παρόντες στὸν κόσμο στὸν ὁποῖο ζοῦμε...
Χάνουμε τὰ σημαντικὰ γιὰ μᾶς πράγματα και, ὅσο τρελὸ καὶ ἂν ἀκούγεται, τὸ θεωροῦμε, ὡς δεδομένο, πὼς κάπως ἔτσι εἶναι ἡ ζωή...
Καὶ τί κάνουμε;
Ἁπλῶς συνεχίζουμε... δημιουργοῦμε μιὰ νέα "πρωτομαγιά", ἀπ' τὸ πουθενά, γιὰ νὰ

ξεχάσουμε, γιὰ νὰ ξεχαστοῦμε!!!
Ὅμως, δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτσι.